

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

สาเหตุต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นสิ่งที่ได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางจากนักการศึกษาและนักจิตวิทยาจำนวนมาก มีผลจากการศึกษาพบว่า การที่บุคคลมีระดับสติปัญญา เท่ากันมิได้หมายความว่า จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากัน เพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับตัวแปรต่าง ๆ แยกต่างหากออกไป ในบทนี้ผู้วิจัยจัดเสนอผลสรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ดังต่อไปนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพื้นความรู้เดิม

พื้นความรู้เดิม คือ ความรู้ ทักษะ และความสามารถที่จำเป็นต่อการเรียนเรื่องนั้น ๆ การมีพื้นความรู้เดิมจะช่วยทำให้เรียนรู้ได้มากขึ้น เร็วขึ้น บลูม (Bloom 1976) เน้นความสำคัญของพื้นความรู้เดิมมาก จึงจัดไว้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในทฤษฎีการเรียนรู้ของคน และจากการศึกษาของนักวิจัยหลายคนสนับสนุนว่า พื้นความรู้เดิม เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักเรียน เช่น เทวาริ (Tewari 1980: 5351-A) ศึกษาอิทธิพลของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในวิชาพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งรัฐเวอร์จิเนีย ผลการวิเคราะห์โดยใช้ Path Analysis พบว่า ภูมิหลังทางคณิตศาสตร์ในระดับมัธยมมีอิทธิพลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ในวิชาพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ และจากการศึกษาระยะยาวของ เพนน์ (Payne cited by Bloom 1976: 41) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของวิชา เลขคณิตในเกรด 6 สามารถพยากรณ์ได้ด้วยผลสัมฤทธิ์วิชา เลขคณิตใน เกรด 2 ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ประมาณ .70 ผลสัมฤทธิ์การอ่านใน เกรด 2 สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านใน เกรด 5 ด้วยสหสัมพันธ์ประมาณ .75 ข้อค้นพบที่ได้นี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ จิตรภา ฤทธิบุตร (2523: 44-45) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรภูมิหลังกับ เกรดเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรของนิสิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเพื่อคัดเลือกสมการที่ดีที่สุดในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากตัวแปรภูมิหลังกับกลุ่มตัวอย่างนิสิตที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระหว่างปีการศึกษา 2517 ถึง 2521 จำนวน 1,568 คน พบว่า คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ เกรดเฉลี่ยปีแรก เป็นตัวแปรภูมิหลังที่มีความสัมพันธ์กับผล

สัมฤทธิ์ทางการ เรียน เช่นเดียวกับผลการวิจัย ของ ทรงวิทย์ สุวรรณธาดา (2523: 23) ซึ่ง ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์การ เรียนคณิตศาสตร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในกรุง เทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ความรู้พื้นฐาน เดิมทาง คณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน คณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .68 และ .80 ตามลำดับ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความถนัดทางการ เรียน

คาร์โรล (Carroll, John B. 1963: 724) ได้ให้ความหมายของความถนัดว่า เป็นจำนวน เวลาที่ผู้เรียนต้องการ ใช้ เพื่อให้บรรลุเกณฑ์ที่จุดมุ่งหมายกำหนดไว้ นักเรียนคนใดใช้ เวลาในการทำงานชิ้นหนึ่งให้สำเร็จ โดยใช้เวลาเพียง เล็กน้อยก็ถือว่าเป็นผู้ที่มีความถนัดสูง ส่วน นักเรียนที่ใช้เวลาในการทำงานชิ้น เดียวกันนี้มาก ก็จัดว่า เป็นผู้ที่มีความถนัดต่ำ การที่ผู้เรียนมี ความถนัดแตกต่างกันความต้องการ เวลาเรียนในแต่ละ เรื่องจึงแตกต่างกัน แต่เวลาที่ครูสอนใน แต่ละครั้งในชั้นเรียนจะ เท่ากันสำหรับเด็กทุกคน ผู้เรียนที่มีความถนัดสูง จะ เรียนได้มากกว่าผู้ที่ มีความถนัดต่ำ จึง เป็นผลให้เกิดความแปรปรวนในการ เรียน จากการศึกษาส่วนใหญ่พบว่า มีความ สัมพันธ์ระหว่างความถนัดกับผลการ เรียน ดังผลการศึกษาคือต่อไปนี้

กู๊ดแมน (Goodman 1944: 125-140) ศึกษาเกี่ยวกับความตรง เชิงพยากรณ์ของ แบบทดสอบสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองของ เฮอร์สโตน ซึ่งมีแบบทดสอบห้าชนิด คือ สมรรถภาพทาง คำภาษา คำตัวเลข คำมิติสัมพันธ์ คำการอุปมา และคำ เหตุผล ผลการวิจัยพบว่า แบบ ทดสอบชุดนี้มีสหสัมพันธ์ทุกคู่กับ เกรดเฉลี่ยในภาค เรียนแรกของนักเรียนศึกษาปีที่หนึ่ง ในมหาวิทยาลัย เพนซิลวาเนีย เท่ากับ .51 กิลฟอร์ด, ไฮเปอร์ และ ปีเตอร์สัน (Guilford, Hoepfer and Peterson 1965: 659-681) พบว่า แบบสอบย่อย ดี เอ ที (D.A.T.) ทั้ง 4 ฉบับ ได้แก่ คำเหตุผลนามธรรม เหตุผลเชิงภาษา ความสามารถเชิงตัวเลข และความถนัดเชิง เสมียน เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาคณิตศาสตร์ได้ดีกว่าตัวทำนายอื่น ๆ ที่เป็นคะแนนจาก แบบสอบความสามารถทางสมองของแคลิฟอร์เนีย (California Test of Metal Maturity) และคะแนนจากแบบสอบทักษะพื้นฐานของไอโวนา (Iowa Test of Basic Skills)

นอกจากนี้การวิจัยในประเทศไทยได้มีผู้ศึกษาถึงองค์ประกอบความถนัดทางการ เรียน บางประการที่สัมพันธ์กับผลการ เรียนวิชาต่าง ๆ เช่น ล้วน สายยศ (2511: 77) ศึกษา

ตัวพยากรณ์บางชนิดที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษาระดับสูง ปีการศึกษา 2510 พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนจากแบบสอบถาม
ความถนัดด้านความเข้าใจภาษา มีติสัมพันธ์และคณิตศาสตร์ เหตุผลกับ เกรดเฉลี่ยมีค่า .694 พิกุล
เกตุประดิษฐ์ (2522: 69-71) ศึกษาองค์ประกอบความถนัดที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนด้าน
จำนวน ด้านเหตุผลและด้านมิติสัมพันธ์ เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
และจากผลการศึกษาของ เจตนา ทองรักษ์ (2524: 52) พบว่า ความสามารถด้านจำนวนและ
ด้านเหตุผลเชิงนามธรรม สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
คณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ร้อยละ 55

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจไม่สัมพันธ์

แรงจูงใจไม่สัมพันธ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไป
ด้วยดี แข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม (Standard of Excellence) หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น
ความพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มีความรู้สึกสบายใจ เมื่อประสบความสำเร็จ และมีความ
วิตกกังวลเมื่อประสบความสำเร็จ (McClland 1953: 110-111) และ กมล สุดประเสริฐ
(2526: 4-5) มีแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ว่า คนเราแม้ว่าจะมีเชาวน์ปัญญาดีเป็นทุน
อยู่ แต่เชาวน์ปัญญาอย่างเดียวก็ไม่ช่วยให้มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูงสุด ยังต้องใช้องค์ประกอบทาง
จิตใจ คือ แรงจูงใจไม่สัมพันธ์ ซึ่งจะ เป็นตัวกระตุ้นให้คนเราไม่สิ้น และส่งเสริมการสร้างพลัง
ทำงานไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ จากผลการศึกษาหลายคนก็สนับสนุนว่า แรงจูงใจไม่สัมพันธ์มีความ
สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น รัสเซลล์ (Russell 1969: 263) พบว่า ความ
สัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กับการเรียนวิชา เลขคณิต ภาษา และการอ่านของนักเรียน
เกรด 9 มีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .71 .60 และ .69 ตามลำดับ

สำหรับผลการวิจัยในประเทศไทย ไร่ไพฑูย์ ชีรนิตติ (2514: 25-27) ศึกษาความ
สัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยครูชั้นปีที่ 1
จำนวน 240 คน พบว่า แรงจูงใจไม่สัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ระดับแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง
และกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ ประสาท
บัณฑิตวงษ์ (2515: 90) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจ

ไม่สัมพันธ์และการคิดแบบอเนกนัย กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 285 คน ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจไม่สัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .41 นอกจากนี้ อรพินทร์ ชูชม (2523: 101) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมที่บ้าน แรงจูงใจไม่สัมพันธ์ทักษะทางการ เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2522 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,146 คน พบว่า แรงจูงใจไม่สัมพันธ์ เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนร่วมกับองค์ประกอบที่เหลือ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง

มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง เป็นการรับรู้ตนเองของบุคคลว่า เป็นอย่างไร เป็นความ เชื่อของ เขาเกี่ยวกับตนเอง (Combs 1977: 162) โรเจอร์ (Carl Rogers 1978: 50-57) เชื่อว่า มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง เป็นความรู้สึกต่อตนเองในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านค่านิยมเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผล (Academic Value) คือความรู้สึกต่อตนเองใน ด้านสติปัญญา
2. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Relationship) คือ ความรู้สึกต่อตัวเองในด้านที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้อื่น ความสามารถในการคบเพื่อน
3. ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ (Emotional Adjustment) คือความรู้สึกต่อตัวเอง ทางด้านความกดดันของอารมณ์ ความวิตกกังวล ความสุข-ความ เศร้า ความ เบื่อหน่าย

จากการศึกษาของนักวิจัยหลายคนสนับสนุนว่า มโนภาพเกี่ยวกับตนเองมีอิทธิพลต่อผลการ เรียน เช่น

โจน (Jones 1970: 201-203) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพ เกี่ยวกับตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนโดยศึกษากับนักศึกษาปีที่สองของมหาวิทยาลัย จำนวน 877 คน ผล การศึกษาพบว่า มโนภาพ เกี่ยวกับตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนมีความสัมพันธ์กันในทางบวก และ เมื่อใช้เป็นตัวพยากรณ์ร่วมกับความถนัดทางการ เรียนจะสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ได้แม่นยำกว่าใช้แบบทดสอบความถนัดทางการ เรียนเพียงอย่างเดียว และ อิน-ซัง ซอง, จอห์น แชนโท (In-Sub Song, John Hattie 1984: 1269-1279) ได้ศึกษารูปแบบเชิงสาเหตุ และผล (A Causal Modeling Approach) ของมโนภาพแห่งตนกับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ

(Academic Achievement) พบว่า มโนภาพแห่งคนทางด้านวิชาการของเด็กมีผลอย่างมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ นอกจากนี้ผลการวิจัยของ ปาจรีย์ วัชชวัลคุ (2527: 70) ศึกษาอิทธิพลขององค์ประกอบด้านนักเรียน สภาพแวดล้อมทางบ้าน และสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เส้นทาง ผลการศึกษาพบว่า มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยทางตรงและทางอ้อม นอกจากนี้ ทองชูล บุญอึ้ง (2516: 51-53) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทางสังคมมิตินมโนภาพเกี่ยวกับตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับมโนภาพเกี่ยวกับตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .35 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 และค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .60 ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยและทัศนคติในการเรียน

นิสัยในการเรียน หมายถึง แบบแผนการปฏิบัติในการเรียนที่แต่ละบุคคลได้ประพฤติปฏิบัติเป็นประจำ จนกลายเป็นนิสัย ซึ่งช่วยให้บุคคลนั้นสามารถ เริ่มต้นและลงมือกระทำกิจกรรมด้านการเรียนในสภาพที่พึงพอใจมากที่สุด (ขจรสุตา เหล็กเพชร 2522: 8)

ทัศนคติต่อการเรียน หมายถึง สภาพทางอารมณ์และท่าทีหรือความรู้สึกที่แสดงออกซึ่งพฤติกรรมกรรมการตอบสนองของครู วิธีสอนของครู โรงเรียน รวมทั้งจุดมุ่งหมายของการศึกษาด้วย (วัลลภา จันทร์เพ็ญ 2527: 19)

นิสัยและทัศนคติในการเรียน เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การเรียนประสบผลสำเร็จ ดังผลการศึกษาจากนักวิจัยหลายคน เช่น ปราวน์และโฮลซ์แมน (Brown and Holtzman 1967: 5) มีความเชื่อว่านิสัยและทัศนคติในการเรียนจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงได้สร้างแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนขึ้นในปี ค.ศ. 1953 และได้พัฒนาปรับปรุงจนสามารถใช้เป็นแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติได้อย่างแท้จริง การใช้แบบสำรวจนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษานักเรียนที่มีนิสัยและทัศนคติต่อการเรียนแตกต่างจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ช่วยให้เข้าใจนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียน และช่วยในการแนะแนวเพื่อปรับปรุงนิสัยและทัศนคติทางการเรียนให้แก่นักเรียน

แบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนมี 2 พอร์ม คือ

1. พอร์มที่ใช้กับระดับวิทยาลัย (C-College Form)
2. พอร์มที่ใช้กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา (H-High School Form)

แบบสำรวจแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ด้านนิสัยในการเรียน (Study Habits) แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ

- 1.1 การหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา (Delay Avoidance)
- 1.2 วิธีการทำงาน (work method)

ตอนที่ 2 ด้านทัศนคติในการเรียน (Study Attitudes) แบ่งเป็น 2 ด้านคือ

- 2.1 การยอมรับในตัวครู (Teacher Approval)
- 2.2 การยอมรับคุณค่าทางการศึกษา (Educational Acceptance)

ในปี ค.ศ. 1956 บราวน์และโฮลซ์แมน (Brown and Holtzman 1956: 214-217) เป็นผู้ริเริ่มตั้งสมมติฐานว่าองค์ประกอบเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนและทัศนคติต่อการเรียนจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าตัวแปรด้านบุคลิกภาพและจิตใจอื่น ๆ จึงได้นำแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียน (The Survey of Study Habits and Attitudes-SSHA) ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนเกรด 12 ของโรงเรียนมัธยมออสติน จำนวน 455 คน เป็นชาย 227 คน และหญิง 228 คน แล้วนำคะแนนนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปลายปี ผลปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายมีค่าเท่ากับ .48 และนักเรียนหญิงมีค่าเท่ากับ .51

สำหรับการวิจัยในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2522 ขจรสุตา เหล็กเพชร (2522: 24-25) ได้สร้างแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนโดยยึดถือแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนของบราวน์และโฮลซ์แมน พอร์ม เอช (Brown and Holtzman : Survey of Study Habits and Attitudes From H) เป็นหลัก ซึ่งลักษณะของแบบสำรวจแบ่งออกเป็นดังนี้

1. ด้านนิสัยในการเรียน (Study Habits) แบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ

- 1.1 ด้านการหลีกเลี่ยงการผลัดเวลา (Delay Avoidance) เป็นเรื่องราว

เกี่ยวกับแรงจูงใจ หรือความพยายามในการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียนให้สำเร็จ การไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง การตัดสินใจเด็ดเดี่ยวในการทำงาน การวางแผนการเรียนล่วงหน้า ประกอบด้วยข้อกระทง 25 ข้อ

1.2 วิธีการทำงาน (Work Method) เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับทักษะในการเรียน และการใช้กระบวนการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ในด้านการอ่านหนังสือเรียน การท่องจำบทเรียน การจดโน้ตย่อ การทบทวนบทเรียน การทำการบ้านหรือรายงาน การเตรียมตัวสอบ การทำข้อสอบ การใช้หนังสือและห้องสมุด การใช้อุปกรณ์การเรียนอื่น ๆ เช่น แผนที่ ตาราง กราฟ ประกอบด้วยกระทง 25 ข้อ

2. ด้านทัศนคติในการเรียน (Study Attitudes) แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ

2.1 การยอมรับในตัวครู (Teacher Approval) เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อครู ในด้านวิธีการสอน วิธีการประเมินผลความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน การควบคุมดูแลนักเรียน การให้สิทธิเสรีภาพ การลงโทษนักเรียนที่กระทำผิด การแต่งกาย กิริยาท่าทางการวางตนกับนักเรียนและการให้คำแนะนำช่วยเหลือนักเรียน ประกอบด้วยข้อกระทง 25 ข้อ

2.2 การยอมรับคุณค่าของการศึกษา (Educational Acceptance) เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับการเห็นด้วย และความปรารถนาของนักเรียนที่มีต่อการจัดการศึกษา คุณลักษณะหรือสภาพทางการศึกษา ตลอดจนผลการศึกษา เป้าหมายสุดท้ายของการศึกษาของนักเรียนเอง ความต้องการด้านการเรียนคือ ความต้องการในการประกอบอาชีพประกอบด้วยข้อกระทง 25 ข้อ

ขจรสุตา เหล็กเพชร (2522: 84-85) ได้นำแบบสำรวจที่สร้างขึ้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และหาความตรงตามสภาพของแบบสำรวจโดยใช้คะแนนจากหมวดวิชาต่าง ๆ ทั้ง 5 หมวดวิชา ได้แก่ ภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และคะแนนเฉลี่ย เป็นตัวเกณฑ์ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .25, .20, .19, .25, .24 และ .27 ตามลำดับ ซึ่งทุกค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากการศึกษานี้สรุปได้ว่า นิสัยและทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกหมวดวิชาและกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉลี่ย นอกจากนี้ นภาพร เมษวิภาวณิช (2515: 66) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยและทัศนคติในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลจำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า นิสัยในการเรียนและ

ทัศนคติในการ เรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนด้วยขนาด .61 และ .40 ตามลำดับ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและค่ามีความแตกต่างในด้านนิสัยและทัศนคติในการ เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการ เรียน

ความสนใจ เป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกชอบพอ การมีความสนใจคือสิ่งใด ก็ย่อมมีจิตใจจดจ่อในสิ่งนั้นและใช้เวลาให้กับสิ่งนั้นมากขึ้น จึงมีส่วนช่วยให้มีโอกาสที่จะได้รับความสำเร็จมากขึ้น สุชา จันทร เอ็ม และสุรางค์ จันทร เอ็ม (2518: 75) ได้สรุปสาเหตุของความสนใจไว้ดังนี้

1. เกิดจากการ เห็นคุณค่าของสิ่งนั้น ๆ
2. เกิดจากแรงจูงใจของสิ่ง เร้า
3. เด็กมีความถนัดในสิ่งนั้นและมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว
4. เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อ เด็ก
5. เป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของ เด็ก
6. เป็นสิ่งแปลกใหม่สำเร็จสำหรับ เด็กและทำให้ เด็กตื่น ตื่น

ได้มีผลการศึกษาของนักวิจัยหลายคนพบว่า ความสนใจในการ เรียนมีความสัมพันธ์กับผล การเรียน เช่น คาน (Khan 1967: 2393-A) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน กับตัวแปรทางด้านจิตพิสัย (Affective) ซึ่งได้แก่ ทัศนคติที่มีต่อครู ความสนใจในวิชาการ นิสัย ในการเรียน แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ความวิตกกังวล โดยใช้ตัว เกณฑ์ 6 ด้าน ได้แก่ การอ่าน ภาษา การคำนวณเลข การแก้ปัญหา สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ ได้ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณกับ เกณฑ์ต่าง ๆ อยู่ระหว่าง .48 ถึง .69 และ แมค เคลแลนค์ (McClelland 1969: 2339-A) ศึกษาตัวแปร ที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญาที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การ เรียนในระดับวิทยาลัย ผลปรากฏว่าความสนใจ เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลการ เรียนอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้มีงานวิจัย ในประเทศไทยของ นิยม สุขประพันธ์ (2514: 69-87) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพ บางประการ ที่ไม่เกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญา กับผลการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมปีที่ 7 จากโรงเรียนประถมศึกษา 9 แห่ง จำนวน 305 คน ผลการศึกษาพบว่า ความสนใจ ในวิชาภาษาอังกฤษ เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสัมพันธ์สูงกับผลการ เรียน เช่นเดียวกับ โหซูร์ย เลาหวิเชียร (2523: 50-51) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจวิชาชีววิทยากับผลสัมฤทธิ์ ทางการ เรียนชีววิทยาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ใน เขตกรุง เทพมหานคร จำนวน 600

คน พบว่า ความสนใจวิชาชีววิทยามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์การเรียนชีววิทยาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .60 และนักเรียนหญิงมีความสนใจวิชาชีววิทยามากกว่านักเรียนชาย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเวลาที่ใช้ในการเรียน

เวลาที่ใช้ในการเรียน หมายถึง เวลาที่นักเรียนรับรู้ว่าจะคนได้ใช้อย่างจริงจังในการเรียนหรือทำงานในวิชาที่เรียนแต่ละชั่วโมงหรือแต่ละครั้ง ถ้าผู้เรียนใช้เวลาที่ต้องการในการเรียนรู้มากเท่าใด ก็ยิ่งเรียนได้มากขึ้น นั่นคือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ในทางตรงข้ามถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนน้อย ก็จะได้เรียนได้น้อยและผลสัมฤทธิ์จะต่ำกว่า (Boonruangrutana 1978: 18) ถ้านักเรียนสองคน อยู่ในชั้นเดียวกัน คนหนึ่งใช้เวลาเรียนอย่างจริงจังประมาณ 90% ของชั่วโมงที่เรียน ขณะที่อีกคนหนึ่งใช้เวลาเรียนอย่างจริงจังเพียง 30% ของชั่วโมงที่เรียนแล้ว ก็จะเกิดความแตกต่างในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสอง (Bloom 1980: 382)

จากการศึกษารูปแบบผลการเรียนของ สำเริง บุญเรืองรัตน์ (Boonruangrutana 1978) และของ บุญชม ศรีสะอาด (2524) ผลการศึกษาพบว่า เวลาที่ใช้ในการเรียนมีอิทธิพลต่อผลการเรียน นอกจากนี้ วัลลภา จันทร์เพ็ญ (2527: 112) ได้ศึกษาตัวแปรนิสัยและทัศนคติต่อการเรียน และความรับผิดชอบของนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำ พร้อมทั้งศึกษาลักษณะการคบเพื่อนของนักเรียน และการใช้เวลาของนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและต่ำ ผลการศึกษาในด้านการใช้เวลาของนักเรียนพบว่า ในรอบ 1 วัน นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงใช้เวลาในการเรียนร้อยละ 41.17 ซึ่งมากเป็นอันดับหนึ่ง เมื่อเทียบกับกิจกรรมอื่น ๆ ส่วนนักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำใช้เวลาในการเรียนร้อยละ 30.13 ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใช้เวลาเป็นอันดับสองรองจากการนอน จะเห็นได้ว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงใช้เวลาในการเรียนมากกว่ากลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศในชั้นเรียน

บรรยากาศในชั้นเรียน เป็นสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยา ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมของครู ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ถ้าผู้เรียนมีสภาพจิตใจดี อารมณ์แจ่มใส รู้สึกตื่นตัวกระตือรือร้น ก็จะมีความสนใจในการเรียนและย่อมช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น (Lawrenz 1976: 418) และ วิธฮอล (Withall 1979: 347) กล่าวว่า

การเรียนรู้ของนักเรียนจะเกิดขึ้นได้ก็คือ เมื่อประสบการณ์ในการเรียนรู้ มีความหมายต่อตัวผู้เรียน คือตรงกับความต้องการ เหมาะสมกับบุคลิกลักษณะของเขา และไม่ใช่สถานการณ์ที่เข็ญ คือ นักเรียนไม่รู้สึกว่าสถานการณ์นั้น ๆ มีความน่ากลัวหากแต่รู้สึกว่าคุณได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่มีแต่ความจริงใจต่อกัน มีผลการศึกษาของหลายคนแสดงให้เห็นว่าบรรยากาศในชั้นเรียนมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับผลการเรียนของนักเรียน ดังผลการศึกษาดังต่อไปนี้

วอลเบอร์ก และ แอนเดอร์สัน (Walberg and Anderson 1968: 414) ศึกษาถึงผลของบรรยากาศของห้องเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 2,100 คน จาก 76 ห้องเรียน ผลปรากฏว่า บรรยากาศของห้องเรียนสัมพันธ์กับตัวแปรที่เกี่ยวกับการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ และทัศนคติต่องานในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ได้ และ เพจ (Paige 1978: 3541-A) ศึกษาผลของตัวแปรทางโรงเรียนและตัวแปรภายนอกโรงเรียน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ และไม่ใช่ทางวิชาการของเด็กเกรดหก จำนวน 1,621 คน ในชาวตะวันตก ประเทศอินโดนีเซีย ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรด้านบรรยากาศในชั้นเรียน เป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อความแปรปรวนในการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย บุญชม ศรีสะอาด (2524: 113-114) ได้ศึกษารูปแบบของผลการเรียนกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 10 ปีการศึกษา 2523 จำนวน 1,415 คน และครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษา จำนวน 30 คน พบว่าบรรยากาศในชั้นเรียนทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วม ด้านความผูกพันกันฉันท์มิตร ด้านการสนับสนุนจากครู ด้านการเน้นงาน ด้านการแข่งขัน และด้านระเบียบและการมีระบบงานมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในช่วง .07 ถึง .21 นอกจากนี้ผลการศึกษาของ ประนอม ทวีกาญจน์ (2526: 54-55) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนเดิม สภาพแวดล้อมที่บ้าน บรรยากาศในชั้นเรียน และคุณภาพของการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน พบว่า กลุ่มตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดคือ ผลการเรียนเดิม และบรรยากาศในชั้นเรียน สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์การ เรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้โดยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์การ เรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้ร้อยละ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพของการสอน

คุณภาพของการสอน เป็นการสอนที่ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญที่อำนวยความสะดวกให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูง ซึ่งคุณภาพการสอน (Quality of Instruction) ตามแนวคิดของ บลูม ประกอบด้วย การชี้แนะ (Cues) หมายถึง การบอกจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนและงานที่จะต้องทำให้นักเรียนทราบอย่างชัดเจน การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน (Participation) การเสริมแรงจากครู (Reinforcement) การให้ข้อมูลย้อนกลับหรือการให้รู้ผลว่าตนเองกระทำได้อีกต้องหรือไม่ (Feed back) และการแก้ไขข้อบกพร่อง (Correction)

ในรูปแบบผลการเรียนของ คาร์โรล (Carroll 1963: 723-733) และบลูม (Bloom 1976) ได้แสดงให้เห็นว่าคุณภาพการสอนของครู เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสำคัญต่อผลการเรียนของนักเรียน นอกจากนี้ผลการวิจัยของ โดแลน (Dolan 1980: 989-A) ซึ่งศึกษาตัวแปรด้านคุณภาพของการสอน การเข้าร่วมโครงการของผู้ปกครองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ส่งผลต่อผลด้านอารมณ์หรือความรู้สึก โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียน เกรด 6 สองกลุ่ม กลุ่มแรกจำนวน 346 คน จากโรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ในตัวเมืองที่มีคุณภาพของการสอนสูง ผู้ปกครองเข้าร่วมในโครงการของโรงเรียนเป็นอย่างดี โรงเรียนดำเนินโครงการอย่างต่อเนื่อง อีกกลุ่มหนึ่งมีจำนวนนักเรียน จำนวน 249 คน จากโรงเรียนที่เป็นแบบอย่างของโรงเรียนทั่วไปซึ่งมีหลายโครงการแต่ใช้โครงการไม่ต่อเนื่อง ผลการศึกษาพบว่า คุณภาพของการสอน การเข้าร่วมโครงการและการสนับสนุนจากผู้ปกครอง ล้วนมีอิทธิพลต่อผลการเรียน เป็นอย่างมาก และยังมีอิทธิพลต่อคุณลักษณะด้านอารมณ์หรือความรู้สึกมากเช่นกัน

การวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวกับคุณภาพของการสอนนั้น บุญชม ศรีสะอาด (2524: 184) ได้ศึกษาอิทธิพลของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลการเรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตการศึกษา 10 จำนวน 1,415 คน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) พบว่า คุณภาพของการสอนมีอิทธิพลต่อผลการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางบ้าน

บรรยากาศของบ้านมีความสำคัญต่อเด็ก เด็กจะพร้อมในการเรียนถ้าบ้านมีบรรยากาศที่ส่งเสริมให้น่าเรียน คือ มีความเข้าใจดีต่อกัน ไม่สร้างความหวาดทวิตกกังวลให้เกิดกับอารมณ์ของเด็ก (สุโท เจริญสุข 1515: 131) และการที่เด็กต้องอยู่ในสภาพบ้านที่ไม่ดีพอย่อมจะเกิดผลคือ (Havighurst 1963: 508)

1. กลายเป็นคนปรับตัวเองไม่ได้ และไม่อาจใช้ความสามารถทางสมองของคนได้
2. แม้ว่าจะปรับตัวได้ดี แต่สภาพบ้านไม่ช่วยเราให้เด็กใช้การศึกษา เพื่อความสำเร็จในงานอาชีพ
3. ล้มเหลวต่อการเราให้เกิดความต้องการความสำเร็จ
4. ล้มเหลวในการที่จะปลูกฝังความรักที่จะเรียนรู้ให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก

จึงกล่าวได้ว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านมีความสำคัญต่อชีวิตของเด็กมาตั้งแต่เล็กจนโต เด็กจะเป็นคนได้สมบูรณ์เพียงใด มีบุคลิกภาพอย่างไรจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในระดับสังคมได้อย่าง เป็นสุขเพียงไร ล้วนแล้วแต่มาจากอิทธิพลของบ้านแทบทั้งสิ้น ความสัมพันธ์ของสมาชิกภายในครอบครัว ฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ล้วน เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก ดังนั้นสภาพแวดล้อมทางบ้านจึงมีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่และผลการเรียนของเด็ก ดังผลจากการศึกษาของหลายคน เช่น มอร์โรว์ และวิลสัน (Morrow and Wilson 1961: 508-514) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีพ่อแม่ที่ให้คำชมเชย ยอมรับ แสดงความสนใจและเข้าใจ ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ในทางตรงกันข้าม นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนต่ำมักจะมีพ่อแม่ที่ขบ ข่มขู่ เข้มงวดกดขี่เด็กจนเกินไป และลงโทษเด็กบ่อย ๆ หรือมีเด็นั้นก็ให้ความคุ้มครองปกป้อง เด็กมากเกินไป บรรยากาศภายในบ้านมีความตึงเครียดและขัดแย้งกันสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุกัญญา สิริตันติกกร (2514: 27-31) ซึ่งพบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านที่ทำให้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเรียนคณิตศาสตร์ได้ดี ได้แก่ การมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลในบ้านกับนักเรียน อาชีพของผู้ปกครอง การรู้จักแบ่งเวลาในการทำงาน นักเรียนไม่ต้องทำงานมากเกินไป นักเรียนรู้สึกสบายใจอบอุ่นใจขณะอยู่ที่บ้าน มีผู้แนะนำช่วยเหลือทำที่บ้าน

สำหรับสภาพแวดล้อมทางบ้านด้านฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว จากผลการศึกษาของ วิคเตอร์ (Victor 1983: 2583-A) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม

กับผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียน เกรด 4 และ เกรด 6 ในคอสดารีก้า พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมสูงจะมีผลสัมฤทธิ์วิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับ วัดนา พุ่ม เล็ก (2513: 85) ได้ศึกษา เกี่ยวกับอิทธิพลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการ เรียน สูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการ เรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 232 คน แบ่ง เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง 116 คน และผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ต่ำ 116 คน ผลปรากฏว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียน ต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ใน เรื่องปัญหาสุขภาพ การเงิน ครอบครัว และ งานอาชีพของผู้ปกครอง โดยเฉพาะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การ เรียนต่ำ มีปัญหาทั้งหมดนี้มากกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง และยังได้ข้อค้นพบอีกว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 ของสองกลุ่มนี้ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างที่นอนและความสัมพันธ์กับบิดามารดา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย